Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свягъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмѣнѣстрация и **Експедиція** пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціжканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адмѣнѣстраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року 60 к.
мѣсячно . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 277. Четверъ 12 (24) грудня 1891. Рокъ 1.

Вôдзначене ґен. Капрівіого.

Нема мабуть нѣкого, хто бы заперечувавъ велику вагу не лишь економічну але и політичну теперѣшныхъ угодъ торговельныхъ, заключеныхъ недавно тому державами середно-европейскими, а головно державами, належачими до т. зв. тридержавного союза. Пôдъ взглядомъ економічнымъ вага тыхъ угодъ лежить въ тôмъ, що обнижає — для декотрыхъ продуктôвъ навѣть дуже значно — мыто вывозове. Державы середно европейскѣ зробили собѣ взаимну уступку а тымъ дали и пôльгу продуцентамъ. Єднôсть політична тыхъ державъ задокументувала ся тымъ и на поли економічнôмъ а зъ того выйшла така комбінація, що уґрупованє великихъ державъ въ Европѣ зазначило ся и на поли економічнôмъ. Зъ одного стороны стануди Австро-Угорщина, Нѣмеччина и Италія та поменшѣ ихъ прихильники, зъ другои — Франція и Россія. Може и справедливо назвавъ нѣмецкій цѣсарь заключенє сихъ угодъ „зворотомъ въ исторіи" та „звернененмъ на новѣ дороги", бо оно завело ще тѣснѣйшу звязь мѣжъ державами, котрыхъ доси сполучали лишь интересы політичнѣ. Чи угоды тѣ стануть ся и „спасительнымъ дѣломъ", якъ ихъ такожъ назвавъ нѣмецкій цѣсарь, то покаже будучнôсть.

Головну однакожъ заслугу въ сѣмъ дѣлѣ признавъ нѣмецкій цѣсарь свому канцлєрови ґен. Капрівіому. Чи, и о скôлько нѣмецкій канцлєръ дѣйстно заслуживъ ся около сего дѣла, годѣ намъ тутъ розбирати, але всежъ таки годить ся придивити ся близше тому, въ якій способъ нѣмецкій цѣсарь вôдзначивъ за то дѣло свого канцлєра.

Якъ разъ, коли въ нѣмецкôмъ парляментѣ вела ся остаточна дебата надъ заключенємъ торговельнои угоды зъ Австро-Угорщиною, бувъ цѣсарь Вільгельмъ на посвященю палаты тельтôвского окружного збору при ул. Вікторіи въ Берлинѣ. По звычайнôй церемоніи посвященя, вôдбувавъ ся пиръ, на котрôмъ цѣсарь пôднѣсъ тоастъ въ честь тельтôвского округа. Наразъ наспѣла вѣсть, що парляментъ дуже великою бôльшостію, бо 243 голосами противъ 48, ухваливъ торговельну угоду зъ Австро-Угорщиною. На ту вѣсть пôднѣсъ ся цѣсарь знову и выголосивъ новый тоастъ, въ котрôмъ такъ сказавъ:

Результатъ сей — казавъ цѣсарь — маємо завдячувати неутомимôй праци канцлєра державного. Той звычайный собѣ простенькій ґенералъ прускій, зумѣвъ за два роки вробити ся въ задачѣ, надъ котрыми запанувати надзвычайно трудно. Рѣдкимъ політичнымъ окомъ, зумѣвъ вôнъ якъ разъ ще въ пору охоронити вôтчину вôдъ злыхъ наслѣдкôвъ. Розумѣє ся, що интересы поодинокихъ людей мусять тутъ стати ся жертвою, щобы цѣла справа могла посунути ся напередъ. Однакожъ дѣло, котре розпочатємъ и довершенємъ угодъ торговельныхъ, буде для теперѣшнои и будучои суспôльности однымъ зъ найважнѣйшихъ подѣй историчныхъ, треба таки назвати спасительнымъ. Парляментъ своєю величезною бôльшостію давъ доказъ, що спôзнавъ далекій поглядъ сего мужа и прилучивъ ся до него. Сей парляментъ поставивъ собѣ памятникъ въ исторіи нѣмецкои державы. Дальше сказавъ цѣсарь: Мимо пôдозрѣваня и трудностей, якѣ изъ всѣлякихъ сторôнъ роблено канцлєрови державному и моимъ дорадникамъ, удало ся намъ звернути вôтчину на новѣ дороги. Я переконаный, що не лишь наша вôтчина, але и міліоны пôдданыхъ другихъ краѣвъ, що стоять зъ нами въ звязи мытовôй, будуть колись той день благословити. Взываю Васъ выпити зô мною чарку на здоровлє канцлєра державы. Єго Екселенція ґрафъ Капріві най жиє!

Такъ закôнчивъ нѣмецкій цѣсарь свôй тоастъ въ честь свого канцлєра. Зъ початку тоасту назвавъ Капрівіого звычайнымъ собѣ и простенькимъ ґенераломъ прускимъ а при кôнци звеличавъ єго ґрафомъ. Була то несподѣванка не лишь для самого канцлєра але и для всѣхъ кругôвъ дворскихъ и політичныхъ. Цѣсарь Вільгельмъ любує ся въ такихъ несподѣванкахъ, особливо, коли розходить ся о то, щобы надати якôйсь справѣ бôльшои ваги, або коли розходить ся о то, щобы надати бôльшого значѣня своимъ особистымъ поглядамъ и переконанямъ.

Въ повысшôмъ тоастѣ може и не трудно добачити причины того несподѣваного вôдзначеня ґеп. Капрівіого, особливо коли возьме ся пôдъ розвагу тѣ голосы, якѣ вôдзывали ся противъ нѣмецко-австрійскои угоды торговельнои. Не дасть ся заперечити, що заслуга нѣмецкого канцлєра въ тôмъ велика, що єму удало ся довести до тои угоды, але знову и не така дуже велика, бо вôнъ знайшовъ охоту до неи и у своихъ союзникôвъ, що значно облегчило єго заходы. Не стрѣчавъ отже такихъ великихъ трудностей, котрѣ бы приходило ся поборювати єму лишь зъ великимъ напруженємъ своихъ силъ и зъ цѣлою штукою своєи зручности дипломатичнои. Коли де мавъ вôнъ якѣ трудности, то хиба въ самôй Нѣмеччинѣ. Тутъ вôдзывали ся вже вôдъ давна голосы противнѣ угодѣ торговельнôй, а они выходили головно изъ тои стороны, котра ще до недавна уважала ся за єдино здôбну кермувати долею нѣмецкои державы и диктувати свою волю цѣлôй Европѣ и надавати тонъ акціи політичнôй и економічнôй въ цѣлôй Европѣ. Голосы тѣ выходили вôдъ бувшого канцлєра а теперь осамотѣлого політика въ Фрідріхсруге, кн. Бісмарка, та єго прихильникôвъ.

6

Сивый кучеръ

(Дальше.)

Юрій ажъ кипувъ собою та выпростувавъ ся и махнувъ лишь рукою на рыбку, на знакъ, що не хоче й чути того. Вôдтакъ похиливъ кучеряву головку и сказавъ смирно та сумовито: „Коли такъ, то лишусь тутъ и згину зъ голоду."

Тогди рыбка зъ радости такъ плеснула хвостикомъ по водѣ, що ажъ вода въ гору бризнула, и стала дальше говорити, хочь вже вôдъ першои бесѣды була таки зовсѣмъ захрыпла: „Нѣ, нѣ, такъ зле ще не буде. Коли схочешь пуститись въ свѣтъ, якъ бѣдный хлопака, та не скажешь нѣкому, що ты принцъ, чій ты и зъ вôдки, тогди нѣякій ворогъ не буде въ силѣ вдѣяти нѣчого злого нѣ вашому войску, нѣ достойнôй княгини.

— Хибажъ менѣ вже нѣколи не бачити матусѣ та Венделина? — спытавъ Юрій, а по єго личку покотили ся сльозы, якъ тѣ каплѣ, що цюркотѣли по капливцяхъ.

— Побачишь ще, побачишь, — вôдповѣла рыбка, — коли будешь честнымъ чоловѣкомъ и докажешь щось доброго та великого, то и будешь мôгъ вернути ся назадъ до родины.

— Щось доброго та великого, — повторивъ Юрій. — То мабуть не такъ легко. А хочь и докажу щось такого, то по чôмъ менѣ знати, що оно и у русалки буде добре та велике?

— Скоро тобѣ выросте сивый кучеръ, то можешь вже тогди кождому сказати, що ты князѣвска дитина и вôльно тобѣ назадъ домôвъ вертати, — прошептала рыбка. — А теперь иди за мною. Я тобѣ посвѣчу. Щастє твоє, що ты такъ набѣгавъ ся, що ажъ спавъ зъ тѣла, а то бувъ-бысь може ще застрягъ де по дорозѣ. Дивижъ ся добре. Тота калабаня стѣкає розколиною въ горѣ ажъ до озера. Я буду плысти напередъ а ты за мною, ажъ до великого ставу, де збирає ся вода изъ жерелъ въ сихъ горахъ. Вôдтакъ буду мусѣла взяти ся на право, абы достати ся назадъ до озера, а ты поплывешь въ лѣвый потôкъ и вôнъ буде тебе нести цѣлу годину, ажъ вôдтакъ зъ жереломъ великои рѣки Жизнѣвки вынесе тебе на свѣтъ. Опôсля пôйдешь за тою рѣкою, ажъ до того мѣсця, де она звертає на всхôдъ, а вôдтакъ перейдешь черезъ гору и будешь все ити на пôвнôчь. Пôдставъ же теперь руку пôдъ мою зявку, дамъ тобѣ грошѣ на дорогу.

Юрій зробивъ такъ, якъ єму казала рыбка, а она выкинула єму на долоню сорокъ бѣленькихъ пятакôвъ. Зъ кождого пятака мусѣвъ вôнъ оденъ день жити та ще й за нôчлѣгъ заплатити.

Теперь пôйшла рыбка глубоко пôдъ воду, а Юрій кинувъ ся й собѣ за нею въ калабаню, та плывъ за свѣтломъ, що ишло вôдъ єго лусковатои провôдницѣ. Часами ставала розколина въ скалѣ такъ вузка, що вôнъ мусѣвъ повзати на животѣ по мѣлкôй водѣ и неразъ вдаривъ ся въ голову та мусѣвъ добре стягати плечѣ до купы. Неразъ здавало ся єму, що вже застрягне въ скалѣ, якъ той клинъ въ деревѣ. Але вôнъ все якось выдобувъ ся, ажъ заплывъ до великого ставу, де збѣгали ся жерела. Тутъ було богато дѣвчатъ зъ зелеными головами та хвостиками, покрытыми лускою; они уганяли по водѣ та запрошували и єго попôгратись зъ ними въ лапанку. Але рыбка не радила єму заходити собѣ зъ тыми ледащицями и розпращала ся зъ нимъ.

Юрій оставъ ся теперь знову самъ оденъ и пустивъ ся быстрою, пôдземною рѣкою. Наконецъ выплыла рѣка Жизнѣвка на свѣтъ, а хлопець спавъ разомъ зъ нею изъ скалы на якесь велике плесо, обведене якъ вѣночкомъ довкола зеленою гущавиною. Вода бризнула высоко въ гору, пструги въ нѣй страшно налякали ся, якійсь песъ ставъ голосно гавкати, а чабанъ, що сидѣвъ надъ берегомъ, ажъ пôдскочивъ, бо той красный вузликъ, що скотивъ

И слѣпый добачивъ бы, до кого вôдносить ся той притикъ въ тоастѣ цѣсаря Вільгельма, де вôнъ говорить про пôдозрѣваня и трудности, роблени канцлерови и дорадникамъ цѣсарскимъ.

Звѣстна загально рѣчь, що кн. Бісмаркъ бувъ и есть рѣшучо противный угодѣ Нѣмеччины зъ Австро-Угорщиною; вôнъ зъ тимъ нѣколи не таивъ ся и теперь отверто противъ неи выступае, а за нимъ идуть и его прихильники. Отъ не давно сказавъ кн. Бісмаркъ, що хочь уступивъ изъ сцены свѣтовои та ставъ простымъ зрѣтелемъ, то все таки яко зрѣтель мае право до критики. А та критика его ось якъ проявляесь въ его прибочнôмъ орґанѣ, Hamb. Nachr. Згадана ґазета доказуе, що Нѣмеччина заключила угоду зъ Австріею въ якôйсь цѣли, зъ котрои нема нѣякого добра для нѣмецкого народу; що угоды торговельни суть лишь чорниломъ друкарскимъ на папери, а охота прасы констатувати якись успѣхи, котрыхъ ще нема, есть характеристикою нового часу, якъ то обходять ся зъ справами политичными, котри мусять наповняти журбою о будучнôсть.

Ото лишь оденъ маленькій примѣръ тои критики, котра знайшла вôдгомôнъ и въ парляментѣ нѣмецкôмъ, хочь, правда, въ дуже незначнôй его части. Не диво отже, що вѣсть о ухваленю угоды зъ Австро-Угорщиною такъ величезною бôльшостію зрадувала такъ дуже нѣмецкого цѣсаря. Вôнъ на ту злобну критику вôдповѣвъ похвалою для канцлера свого и вôдзначивъ его титуломъ ґрафа, мовъ бы хотѣвъ показати, що суть ще люде въ Нѣмеччинѣ, котри, хочь не зъ роду Бісмарковъ, розумѣють ще повести судьбу державы.

Справы краеви.

(Зелѣзниця Станіславôвъ-Ворonянка) Въ дняхъ 18 и 19 с. м. зôбрала ся була въ Намѣстництвѣ комісія пôдъ предсѣдательствомъ п. Леопольда Моравеца, щобы перевести ревізію зелѣзничнои трасы Станіславôвъ Ворonянка, на основѣ проекту, выробленого ґенеральною дирекціею державныхъ зелѣзниць австрійскихъ, въ порозумѣню зъ угорскимъ правительствомъ, зглядомъ дальшого потягненя тои трасы ажъ по Мармарошь-Сиготъ.

Въ комісіи взяли участь пп.: изъ стороны кревового Выдѣлу: членъ тогожь Выдѣлу Едваръ Єнджейовичь и инживіръ Мечиславъ Сьвѣтковскій; изъ стороны промыслово-торговельнои палаты секретарь Максиміліянъ Бодиньскій; изъ стороны ґенерального штабу капітанъ Гуґо Каливода; изъ стороны доменъ и лѣсôвъ директоръ Іосифъ Ґлянцъ; изъ стороны ґенеральнои инспекціи зелѣзниць инспекторъ Едвардъ Крамеръ; изъ стороны ґенеральнои дирекціи зелѣзниць державныхъ надинжиніръ Станіславъ Косиньскій; изъ стороны дирекціи руху зелѣзниць державныхъ у Львовѣ инспекторы: Антôнъ Керекярто и Винкентій Ренценберґъ, а вкôнци изъ стороны заряду дôбръ барона Лібіґа въ Солотвинѣ директоръ Гессъ.

Проектовану зелѣзницю изъ Станіслава до Ворonянки зачислено до катеґорій головныхъ ліній другорядныхъ и кошты мають вынести около десять міліонôвъ зр. Зелѣзниця буде 96 кільометрôвъ (13 миль) и вымагае богато штучныхъ робôтъ, мѣжь котрыми и пять тунелѣвъ. Проектъ обнимае слѣдуючи пристанки: Хриплинъ, Братковцѣ, Тысьменичаны, Перерослъ, евентуально Терновиця, Надвôрна, Лоева, Делятинъ, Дора-Яремче, Микуличинъ, Татарôвъ, Ворохта, Ворonянка.

Головнымъ предметомъ нарадъ було пропоноване Выдѣломъ краевымъ переложене трасы изъ Станіслава на Лысецъ, Богородчаны, Жураки, Монастирчаны, Молоткôвъ до Надвôрны, звôдки дальшимъ тягомъ провадилабъ траса въ напрямѣ, проектованôмъ правительствомъ до Ворonянки ажъ на Угорщину.

За тымъ переложенемъ трасы заявили ся рѣшучо: делеґатъ промыслово-торговельнои палаты, директоръ дôбръ барона Лібіґа и директоръ доменъ и лѣсôвъ державныхъ. Въ своѣмъ часѣ заявились були также за тою трасою: староство и повѣтовый Выдѣлъ въ Богородчанахъ.

Делеґатъ краевого Выдѣлу, пôдпираючи горячо напрямъ трасы изъ Станіслава на Богородчаны, Молоткôвъ, Надвôрну и т. д. замѣсть напряму на Братковцѣ, Тысьменичаны, Перерослъ — пôднѣсъ цѣлу важнôсть економічну такого переложеня трасы, а се зô взгляду на численни мѣсцевости, котри посѣдають промыслъ гôрничный, лѣсовый и домовый, даючи значно бôльшій рухъ транспортовый, нѣжь нечисленни мѣсцевости, положени при трасѣ пропонованôй черезъ правительство, межи Станіславовомъ а Надвôрною.

Черезъ побудоване зелѣзницѣ пôсля проектованои правительствомъ трасы межи Станіславовомъ а Надвôрною, промыслови та густо положени мѣсцевости, лежачи на пропонованôй краевымъ Выдѣломъ трасѣ — були бы разъ на все позбавлени добродѣйства комунікаціи зелѣзничои. Супротивъ сего делеґатъ краевого Выдѣлу выразивъ гадку, що лінія ведуча изъ Станіслава на Богородчаны, Молоткôвъ, Надвôрну и т. д. есть одинока, оправдана загальнымъ економічнымъ интересомъ.

Противъ трасы Выдѣломъ краевымъ пропонованои заявили ся однакъ делеґаты: ґенерального штабу, ґенеральнои инспекціи зелѣзничои и ґенеральнои дирекціи державныхъ зелѣзниць. Остаточне рѣшене зависить вôдъ Міністра торговлѣ.

Переглядъ политичный.

До Czas-у доносять зъ Вѣдня, що міністромъ безъ теки именованый ґр. Ґандольфъ Кінбурґъ. Мае то бути результатъ оногдашнои нарады ґр. Таффого зъ проводирями лѣвицѣ: Пленеромъ и Хлюмецкимъ. Лѣвиця нѣмецка предкладала бар. Відмана, але ґр. Таффе не хотѣвъ на то пристати. Именоване его буде вже сими днями оголошене въ урядовôй ґезетѣ вѣденьскôй; W. Allg. Ztg. каже, що вже дня 25 с. м. Ґр. Кінбурґъ есть вôдъ 1882 р. совѣтникомъ краевого суду въ Лінцу и зъ того мѣста одержавъ свôй мандатъ. Въ парляментѣ засѣдае вôнъ вôдъ 12 сѣчня 1888 р. Тажь сама ґазета доносить, що безпôдставною есть вѣсть, будьто бы пос. Стадницкій мавъ бути покликаный на шефа секціи въ міністерствѣ рôльництва.

Урядова ґазета вѣденьска оголосила розпорядженe Міністра торговлѣ въ справѣ орґанізаціи заряду зелѣзниць державныхъ. Пôсля сего розпорядженя, буде належати до ґенер. дирекціи: найвысша управа консерваціи зелѣзниць, руху на зелѣзницяхъ, установлюване тарифъ перевозу осôбъ и товарôвъ и т. д. Державна рада зелѣзнича буде складати ся: зъ 9 членôвъ покликаныхъ міністерствомъ торговлѣ; по 2 зъ міністерства фінансôвъ и рôльництва; 1 зъ міністерства войны; 36 будуть высылати палаты торговельно-промыслови, а 16 будуть именовани на предложене товариствъ господарскихъ Палаты торговельни въ Краковѣ и Львовѣ вышлють по 2, бродска одного члена, а оба галицки товариства господарски по одному. Ґен. рада буде два разы до року укладати плянъ ѣзды и рѣшати важнѣйши справы тарифови. — Кожда дирекція руху буде становити сама про себе цѣлôсть въ справѣ руху и заряду матеріялôвъ. Мѣсця дирекцій руху означить міністеръ торговлѣ, а мѣсця урядôвъ руху и инспекторатôвъ ґен. дирекція. Дирекціи руху будуть укладати прелімінарь; приймати, авансувати и пенсіонувати урядникôвъ, маючихъ платню до 1.200 зр., удѣляти урльопôвъ до 4 недѣль, а вымково до 3 мѣсяцѣвъ, вызначати ремунераціи

ся изъ скалы зъ водою, выринувъ теперь зъ неи хорошенькимъ тринацятьлѣтнымъ хлопчикомъ.

За хвильку станувъ той хлопчикъ задыханый и такій мокрый, що ажь капало зъ него, таки передъ самымъ чабаномъ, та дививъ ся лакомо, якъ дѣдусь зъ сивою бородою заѣдавъ хлѣбъ изъ сыромъ.

Чабанъ бувъ вже дуже, дуже старенькій та зовсѣмъ глухій, але вôнъ змѣркувавъ мокрого хлопця по его очахъ; а що вôнъ якъ разъ подоивъ бувъ свои козы и бувъ чоловѣкомъ доброго серця, то давъ хлопцеви напити ся молока зъ горнятка. Та ще й вôдломивъ ему кусникъ хлѣба и казавъ сѣсти собѣ на сонци, що зôйшло було може передъ годиною.

Князикъ ще нѣколи въ житю не заѣдавъ такъ смачно якъ теперь, а коли вôнъ такъ ѣвъ та попивавъ, то бувъ бы кождого высмѣявъ, хто бы ему казавъ, що вôнъ безталанна дитина.

Коли вже попоѣвъ, подякувавъ чабанови та наставивъ ему пятака, що дôставъ вôдъ рыбки, але дѣдусь не хотѣвъ его взяти.

Ажь ось въ хлопчинѣ вôдозвала ся гордôсть князѣвского роду. Вôнъ не хотѣвъ, щобы ему такій драантивець дававъ щось зъ ласки, и наставивъ ему ще разъ пятака, а чабанъ и симъ разомъ не хотѣвъ взяти. Колижь дѣдусь кинувъ окомъ на дорогу одежу князика, котра и въ водѣ не знищила ся, покивавъ лишь головою та сказавъ поважно: „Що бѣдна рука дае охотно, того не заплатити грôшми. Сховай собѣ свого пятака!“

Юрій ажь цѣлый почервонѣвъ ся и acховавъ назадъ свôй срѣбный грôшь та сказавъ: „Нехай же вамъ Богъ за то заплатить!“ Ти слова вымовивъ вôнъ зовсѣмъ легко и щиро, а прецѣ то були слова, котрыми звычайно дякували дѣды въ краю Сивакôвъ.

До полудня ишовъ вôнъ таки скоренько долѣ рѣкою, абы тымъ скорше высушити на собѣ одѣжь, а по дорозѣ приходила ему всѣляка всячина на гадку; однакожь все якось такъ скоро проминало, що ему не лишалось въ памяти нѣчого, нѣ веселого нѣ сумного. Колижь сѣвъ спочивати пôдъ цвитучимъ базникомъ, нагадавъ собѣ зновъ на матѣрь та на то, що вôнъ наробивъ ѣй такого смутку; нагадавъ собѣ на братчика, на Нонну та старого Пепа, засумувавъ ся и ставъ плакати, бо може прийде ся ему вже ихъ нѣколи не побачити. Якъ же тутъ ему доказати щось доброго та славного? рыбка прецѣ домагала ся того вôдъ него. Цѣли три дни бувъ вôнъ дуже пригнобленый, а коли ишовъ попри хлопцѣвъ, що грали ся, або попри яку липу, пôдъ котрою хлопцѣ зъ дѣвчатами весело танцювали й выспѣвували, то все собѣ подумавъ: „Вамъ добре веселити ся; вы не таки безталанни дѣти, якъ я!“

Першу нôчь переспавъ вôнъ въ млынѣ, другои ночувавъ въ якôйсь господѣ, а на третю впросивъ ся до якоись кузьнѣ. Коли зъ вôдсы досвѣта выбиравъ ся въ дорогу, надѣхавъ якійсь чоловѣкъ на кони та крикнувъ до майстра, що, якъ разъ стоявъ передъ кузнею: „Мы програли битву. Король втѣкае. Сиваки идуть на нашу столицю“.

Юрій розсмѣявъ ся на весь голосъ. Пôсланець почувши то, замахнувъ ся на него прутомъ, але не засягнувъ его, а хлопець побѣгъ собѣ дальше. Єму здавало ся теперь, якъ колибъ хто здоймивъ зъ него тягарь, що томивъ его доси черезъ цѣлу дорогу. Отъ и заразъ нагадало ся ему, що его свояки та гетманъ Мусташь лишь для того выграли битву, що вôнъ вже не принцъ та що ажь до крови посходивъ собѣ ноги по свѣтѣ.

Було ще дуже рано, коли вôнъ прийшовъ на то мѣсце, де рѣка звертала ся на всхôдъ. Зъ вôдси мусѣвъ вôнъ взяти ся на пôвнôчь та й побачивъ дорôжку, що ишла лѣсомъ ажь на вершокъ гôръ надъ берегомъ рѣки. На травѣ стояла ще роса, а зъ дубôвъ та букôвъ несло ся таке щебетане, цвѣрѣнкане, свистъ и воркôтъ та довбане, якъ колибъ у лѣсѣ все,

до 100 зр. и т. д. То розпорядженє входить въ житє зъ днемъ 1 сѣчня 1892 р.

Ґазета Čech орґанъ ческого духовеньства оголосивъ манїфестъ духовеньства — противъ бесѣды Ґреґра. Манїфестъ заявляє, що духовеньство ческе глядить зъ погордою на бесѣду Ґреґра. Въ пересвѣдченю о вѣрности и льояльности ческого люду для Трону, духовеньство то буде старати ся, щобы на пôдставѣ релиґіи причинити ся ще бôльше до скрѣпленя тыхъ чувствъ ческого люду.

Специяльный комітетъ для ратованя голодуючои людности въ Россіи застанавлявъ ся на другомъ своѣмъ засѣданю надъ обдуманемъ способôвъ выживленя людности въ деякихъ повѣтахъ ґуберніи самарскои и казаньскои. Комітетъ одержавъ кôльканацять жертвъ грошевыхъ на суму 133.845 рублѣвъ. Великій князѣ Юрій, Александеръ и Сергій Михайловичѣ жертвували 105.000 рублѣвъ.

Петербурскій дневникъ „Новости“ жадає, щобы Россія прилучила ся до мытовои уніи державъ середнои Европы, творячи такимъ чиномъ загальну мытову унію европейску въ противставленю до Америки. Політична дружба зъ Францією нѣчого бы на томъ не утерпѣла.

Правительство болгарске розôслало всѣмъ своимъ репрезентантамъ заграницею вôдписъ нотъ, вымѣняныхъ межи францускимъ репрезентантомъ Лянелемъ а правительствомъ болгарскимъ въ справѣ Шадурна та подало имъ до вѣдомости, що вôдносины зъ Францією зôрвані.

Справа грецкихъ школъ народныхъ въ Болгаріи сталась була причиною интерпеляціи въ грецкôмъ парляментѣ. Міністеръ справъ заграничныхъ вôдповѣвъ, що зробивъ представленє болгарскому правительству въ сѣй справѣ а Стамболовъ вôдповѣвъ, що буде старати ся увзгляднити интересы Греціи.

Въ Бразиліи все ще нема спокою. Въ пятницю прийшло до борбы людности зъ поліцією въ Пернамбуко; до борбы мусѣло вдати ся войско; шѣстьдесять особъ вчасти згинуло на мѣсци, вчасти вôднесло тяжкі раны. Ґубернаторъ подавъ ся до дімісіи. Членôвъ юнты витано ентузіястичными окликами. Остаточно привернено цѣлковито порядокъ.

Новинки.

— **Громадѣ Косовôй**, въ повѣтѣ кольбушѣвскôмъ, дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Ц. к. Дирекція скарбу именувала податкового контрольора Камиля Марцяка податковымъ поборцемъ въ IX кл. ранґи.

— **Є. Екс. Впреосвященый Митрополитъ** дръ Сильвестеръ Сембратовичъ вернувъ въ суботу вечеромъ зъ Вѣдня до Львова. Є. Екс. Впреосвященый одержавъ въ дарѣ вôдъ Папы цѣнный реліквіярь зъ частиною дерева Господного хреста вартости надъ 1000 зр. Реліквіярь єсть цѣлый зô срѣбла $^3/_4$ метра высокій, важить 13 кільоґрамôвъ и є артистично выкôнченый.

— **Дръ Левъ Петровскій**, практикуючій лѣкарь при головнôмъ шпитали львôвскôмъ, одержавъ сими днями посаду повѣтового лѣкаря въ Вашкôвцяхъ на Буковинѣ. Дръ Левъ Петровскій знаный нашимъ читателямъ зъ колькохъ популярныхъ фейлєтонôвъ гіґієнічныхъ, помѣщеныхъ въ нашôй Часописи.

— **П. Ксенофонтъ Охримовичъ**, посолъ на Соймъ краєвый и до Рады державнои, бурмістръ мѣста Дрогобича, выбраный теперь маршалкомъ Рады повѣтовои въ Дрогобичи на мѣсце уступившого п. Юлія Бельского.

— **Огнѣ.** Въ послѣдныхъ часахъ погорѣли: въ Ланôвцяхъ, самбôрского повѣту, 6 загородъ селяньскихъ, шкода выносить 2000 зр.; въ Кривôмъ, пов. бережаньского, двѣ стайнѣ дворски, власнôсть Є. Екс. міністра Залєского, шкода 6000 зр. цѣлковито убезпечена. Въ одной стайни згорѣвъ паробокъ, котрый тамъ ночовавъ, черезъ що розведено слѣдство, бо заходять признаки пôдпаленя. Въ Липнику пôдъ Бялою дня 14 с. м. знищивъ великій пожаръ въ пôдпаленя фабрику кафлѣвъ Коллінґера и господарски заведеня Ціпсера; шкода на 26 тысячь зр; въ Глинянахъ повѣта перемышляньского, знищивъ огонь 10 загородъ, шкода на 8214 зр.; въ Липôвцяхъ того самого повѣту 7 загородъ на шкоду 3800 зр. неубезпечену; въ Бурштинѣ два господарства на 10.900 зр. забезпечені въ половинѣ.

— **Буря**, якъ доносять зъ Надвôрнянщины, лютила ся тамъ дня 11 грудня въ страшный способъ: Рвало дахи, обороги, сѣно розносило по всѣхъ усюдахъ а притôмъ сонце ясно свѣтило. Коло 4 годины по полудни почало утихати а вечеромъ утихла суховѣя зовсѣмъ.

— **Неофітъ.** Въ Бережанахъ выхрестивъ ся дня 14 с. м. Гершко Фраиндъ, сынъ арендаря зъ Будилова, и одержавъ имя Григорія. Хрещеня пôсля руского обряду довершивъ о. Дияковскій а кумами були дръ Андрѣй Чайковскій и панѣ Анна Павльова, жѣнка бережаньского прокуратора.

— **Пôдпальники.** Зъ Косова доносять до Przegląd-у що тамошнôй жандармеріи удало ся выкрити и приарештувати пôдпальникôвъ гарбарнѣ въ Выжници, асекурованои въ Краковскôмъ товариствѣ убезпеченъ на 29.790 зр. Мають се бути самѣ властителѣ тои гарбарнѣ: Гершъ Айзенштайнъ, єго три сыны и зять Гайтъ, бухгальтеръ жидôвского банку у Выжници. Арештованѣ выпирають ся того злочину, але много обставинъ має свѣдчити на ихъ некористь въ тôй справѣ.

— **Отроєнє грибами.** Въ Новоселици на Буковинѣ померли недавно Мошко Голюндеръ и єго жѣнка а слѣдство выказало, що они потроили ся грибами.

— **Самоубійство.** Октавіянъ Антоновичъ, заступникъ офіцира, елевъ кадетскои школы въ Лобзовѣ, застрѣливъ ся въ касарни въ Краковѣ.

— **Вовки.** Въ Брязѣ на Буковинѣ напала дня 15 с. м. гурма вовкôвъ на стадо овець и наробила страшнои шкоды. Властитель овець Олекса Беншъ выбѣгъ зъ хаты зъ коломъ, але въ одной хвили кинувъ ся на него одинъ зъ вовкôвъ та такъ єго покалѣчивъ, що Беншови прийдесь мабуть свою вôдвагу переплатити житємъ.

— **Инфлюенца.** Задля инфлюенційнои пошести въ Ґрацу мусѣли тамъ позамыкати усѣ заведеня наукові. Въ Россіи розпаношуєсь инфлюенца въ грôзный способъ. Въ Одессѣ занепало на сю недугу около десять тысячь осôбъ; въ Києвѣ, Харковѣ и Кишеневѣ занедужала на инфлюенцу бôльша третина мешканцѣвъ тыхъ мѣстъ а въ Кримѣ рôвночасно зъ нею ширить ся ще й тифъ. У Вѣдни перестала вже инфлюенца выступати епідемічно. У Львовѣ занедужавъ на ню сими днями легко віцепрезидентъ краєвои дирекціи скарбу, дръ Коритовскій. Навѣть въ Хинѣ почала инфлюенца выступати. Тамъ занедужавъ на ню віцекороль Лі-гу-Чанґъ, той самъ, що веде теперь вôйну зъ Хиньскими ворохобниками.

† Посмертнѣ вѣсти.

О. Иванъ Левицкій, парохъ Гаврилôвки дек. тысьменицкого, упокоивъ ся сими днями въ 58 роцѣ житя, а 35 священства. Вѣчна єму память!

О. Николай Саврасевичъ, парохъ въ Косовѣ, дек. косôвского, упокоивъ ся дня 18 н. ст. грудня въ 65 роцѣ житя а 38 священства. Вѣчна єму память!

Максимъ Михалякъ, судья повѣтовый въ Путиловѣ на Буковинѣ, упокоивъ ся тамъ сими днями. Вѣчна єму память!

Олена зъ Роздѣльскихъ Зубрицка, жѣнка о. Зубрицкого, пароха въ Боську, упокоила ся по короткôй недузѣ дня 20 н. ст. грудня въ 33-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 23 грудня. Ґр. Кінбурґъ конферувавъ вчера довшій часъ зъ ґр. Таффимъ.

Парижъ 23 грудня. Померъ тутъ епископъ Фреппель, оденъ изъ найбôльшихъ защитникôвъ католицкои церкви въ францускôмъ парляментѣ.

Букарештъ 23 грудня. Президентъ міністрôвъ Катарджу повѣдомивъ палату о вчерашнôмъ голосованю надъ вотумъ недовѣрія для міністерства, а король лишивъ собѣ порѣшенє сеи справы.

Римъ 23 грудня. Наспѣла тутъ приватна вѣсть, що робôтникôвъ вôдъ зелѣзницѣ на шляху Сульмона-Изернія вертаючихъ домôвъ въ числѣ 200 людей заскочила буря снѣгова, въ котрôй часть робôтникôвъ подушила ся, а часть замерзла. Доси выдобуто вже 15 трупôвъ.

Торгъ збôжемъ.

23 Грудня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	10·65 11 40	10 50 11 30	10·50 11·50	10 75 11·50
Жито	9·30 10	9·— — 9 70	9· — 9 85	9 30 10.—
Ячмѣнь	6 58 — 8 -	6 50 — 7 50	6 40 — 7 50	6·75 — 8·—
Овесъ	7·— — 7 50	6 80 — 7 25	—·— — —	7·— — 7 50
Горохъ	6 25 10 –	6 25 9	6·25 10 –	6·50 10 —
Выка	—·— —·—	—·— —	— —·—	—·— —·—
Рѣпакъ	13.— 13 50	13 — 13 50	13·— 13 25	13·25 13 75
Хмель	55 — 60 —	—·— —·	—·— —·—	—·— —·—
Конюшина чер.	42 — 55	41 — 54	45· — 55· —	45 — 55· -
Конюшина бѣла	—·— —·—	—·— — —	—·— —·—	—·— —·—
Оковита	19·70 20·50	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Жито пошукує ся.

Хмель вôдъ 55 — до 60 — за 56 кильо

що лишь мало на собѣ пѣре, святкувало зъ спѣвомъ и музикою якійсь празникъ, а довбачь выбивавъ тактъ до того. Помѣжь галузємъ прокидало ся промѣнє сонця, а на вкрытôй цвѣтами земли видко було тѣнь вôдъ листочкôвъ, мовъ кругленькі талярики. Хлопцеви, хочь вôнъ ишовъ пôдъ гору, такъ якось чудно легко вôддыхало ся, що вôнъ, самъ не знаючи длячого, ажь заспѣвавъ собѣ веселу пѣсню, котрои выучивъ ся бувъ вôдъ помôчникôвъ городника. Около полудня здавало ся єму, що вôнъ вже выйшовъ на вершокъ, але за нимъ пôднимавъ ся ще высшій рядъ горъ. Спочивши та зъѣвши хлѣбъ зъ масломъ, що єму дала була ковалиха на дорогу, пустивъ ся вôнъ въ дальшу дорогу и коли вже сонце мало заходити, выйшовъ на самъ вершокъ горы, що була найвысша зô всѣхъ довкола.

Зъ вôдсы побачивъ вôнъ рѣку знозу. Она вила ся та крутила ся и сунула ся легонько, якъ якій срѣбный вужь помѣжь зелеными сѣножатами. Понадъ нею тягнули ся лѣсистѣ горы, а вершки зворôвъ выглядали вôдъ промѣня заходячого сонця, якъ колибъ ихъ хто горою позолотивъ. Бѣлѣ ожеледцѣ далекихъ горъ скалистыхъ вкрыли ся були такою рожевою барвою, що єму ажь нагадавъ ся цвѣтъ брескинь дома. Сѣрѣ скалистѣ горы поза нимъ покрыла була синя якъ фіялки мрака, а тамъ далеко, далеко на полудне, синѣло ся щось нѣбы якъ яке озеро; то мабуть таки тото саме любе озеро, котрого вôнъ вже може нѣколи не побачить. Все то було чудно красне, а єго серце було переповнене згадками та надѣями. Вôнъ звертавъ слезавѣ очи то въ право, то въ лѣво, и нѣгде не бачивъ тому всему кôнця. Якій же широкій, якій безконечный бувъ той свѣтъ для него, и вôнъ мавъ въ нѣмъ вôдъ теперь жити; то вже не то, що тѣсный городъ замковый дома. Высоко, ажь пôдъ вовнистыми хмарками, що румянѣли ся легенько, плавали два орлы у воздусѣ, а вôнъ подумавъ собѣ, що и вôнъ може такъ свобôдно вандрувати по земли, якъ они по воздусѣ. Ажь теперь почувъ ся вôнъ вповнѣ свобôдный, здоймивъ капелюхъ, пôднѣсъ єго весело въ гору та пустивъ ся зъ горы въ долину и зайшовъ до пустельника, котрый єго радо приймивъ на нôчь.

(Дальше буде)

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ Вл. Ловиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.